

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 781/06
28.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Миломира Николића и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, против тужених ББ и ВВ, ради стицања у породичној заједници, решавајући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.10124/04 од 28.10.2005. године, у седници већа одржаној 28.6.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.10124/04 од 28.10.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Младеновцу П.785/01 од 16.6.2004. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник по основу стицања у породичној заједници са уделом од 1/3 на кп.бр.аа кућа са кућиштем, двориштем и воћњаком у површини од 0.07,55ха уписан у зкул.бр.вв КО ГГ, земљокњижно власништво првотуженог, као и на кући, помоћној згради, штали и кошу који објекти су подигнути на овој парцели, и на парцелама кп.бр.гг, дд, хх и ее, све уписане у зкул.бр.ДД КО ГГ, земљокњижно власништво првотуженог, као и сувласник са истим уделом на трактору марке "___", приколици, прикључним машинама, плугу, тањирачи, дрљачи, сејалици и косачици, те да су туженици дужни да то признају и дозволити тужиоцу упис свог права власништва у земљишним књигама као и издвајање свог сувласничног удела.

У ставу другом изреке исте пресуде одбијена је као неоснована предложена привремена мера којом је тужилац тражио да се туженима наложи да предају у посед једно одељење тужиоцу које се налази у згради величине 19х5 изграђеној на кп.бр.аа КО ГГ, као и да тужилац о свом трошку оспособи то одељење за становање и искључиво је користи у ту сврху, док је у ставу трећем изреке тужилац обавезан да првотуженом исплати на име трошкова парничног поступка износ од 2.800,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде и под претњом извршења.

Решавајући о жалби тужиоца, изјављеној против те пресуде, Окружни суд у Београду је пресудом Гж.10124/04 од 28.10.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио напред наведену првостепену пресуду.

Против те пресуде Окружног суда у Београду тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. раније важећег Закона о парничном поступку у вези чл.491. ст.4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању у току првостепеног поступка тужилац је син туженика и са њима је живео у породичној заједници почев од свог рођења 1953. године до 1995. године. Тада се иселио из очеве куће, а у вези закљученог судског поравнања у спору који је првотужени ББ повео против тужиоца ради иселења. Тужилац се са 20 година живота оженио и из тог брака има троје деце, а након развода брака тужиочева супруга са децом је наставила да живи у заједничком домаћинству са туженицима као његовим родитељима. Кућа која се налази на кп.бр.аа КО ГГ саграђена је од стране туженика 1958. године, те како је тужилац у то време имао 5 година старости није ни могао да учествује у њеној изградњи. Тужилац је учествовао својим физичким радом у изградњи помоћне згради која је предмет овог спора и налази се на истом плацу, а која је грађена током 1971. и 1972. године. Та помоћна зграда састоји се од 3 одељења, од којих једна просторија служи за складиштење жита, а иста није у потпуности завршена, јер споља није омалтерисана, и нису завршени занатски и инсталатерски радови. Тужилац је такође учествовао у изградњи штале и коша који се налази под једним кровом, а који су прављени у периоду од 1976. до 1978. године.

Насупрот учешћу тужиоца у стицању ових објеката, тужилац није учествовао у стицању спорних парцела

кп.бр.гг, кп.бр.дд, кп.бр.ђђ и кп.бр.ее, све у КО ГГ јер су исте купљене новцем добијеним продајом имовине првотуженог коју је он наследио од свог оца.

Покретне ствари које су предмет овог спора, као што су трактор марке "Раковица", приколица, плуг, тањирача, дрљача, сејалица и косачица, стечени су за време трајања породичне заједнице странака, а удео тужиоца у њиховом стицању имајући у виду његов допринос кроз лични доходак који је остваривао износи према налазу вештака 1/11, за разлику од претежног доприноса првотуженог који је изражен кроз његов рад и имовинску базу.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према чл.385. ст.3. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је по основу стицања у породичној заједници постао сувласник са уделом од 1/3 на спорним непокретностима и покретним стварима неоснован, те су правилно применили материјално право када су такав захтев одбили.

Наиме, нема доприноса тужиоца у стицању куће, јер је прављена у време када је он имао само 5 година старости, нити доприноса у стицању парцела које су предмет овог спора, јер су исте купљене искључивим средствима првотуженог ББ као посебном имовином.

Стоји чињеница да је тужилац учествовао у стицању помоћне зграде, штале и коша, који се објекти налазе на истом плацу на коме се налази и спорна кућа, али помоћни објекти прате правну судбину главног објекта (куће), те се на њима не може стицати право својине независно од главног објекта. Под појмом помоћни објекат у смислу чл.2. ст.1. тач. 29. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр.47/03) подразумева се објекат који служи коришћењу стамбеног и другог објекта а гради се на истој грађевинској парцели, као што су у овом случају помоћна зграда, штала и кош. Ти објекти уствари представљају припадак стамбеној згради и побољшање сеоског домаћинства у целини, па онај који је учествовао у стицању овог побољшања има право на накнаду у новцу.

Полазећи од утврђене чињенице да је од стране нижестепених судова утврђено да је тужилац учествовао у стицању трактора са прикључним машинама са уделом од 1/11, а што се ревизијом тужиоца и не оспорава, те да је претежни удео у стицању тих ствари на страни првотуженог, те да исте по својој намени такође побољшавају сеоско домаћинство туженика у целини, правилно су нижестепени судови закључили да је стварно правни захтев тужиоца и у стицању ових ствари, неоснован, те да тужилац може евентуално истицати облигационо правни захтев у посебној парници ради исплате новчане накнаде.

Супротно наводима ревизије истицање облигационо правног захтева тужиоца у погледу исплате новчане накнаде његовог доприноса у стицању помоћних објеката изграђених на плацу где се налази стамбена зграда туженика и учешћу у стицању наведених покретних ствари, није условљено претходним усвајањем стварно правног захтева. Напротив, уколико би се усвојио стварно правни захтев тужиоца у наведеном смислу, исти не би могао да води посебну парницу против туженика ради исплате новчане накнаде на име његовог учешћа у стицању те имовине, већ би имао право само као евентуални сувласник да захтева деобу ствари, сходно одредби чл.16. Закона о основама својинско правних односа.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је одбио ревизију као неосновану и одлучио као у изреци пресуде на основу чл.393. ЗПП.

Председник већа – судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм